

PĀVILA KĀ DRAUDZES GANA AICINĀJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻĀS PĒTĪJUMIEM:

Gal. 4:12-20, 1. Kor. 11:1, Fil. 3:17, 1. Kor. 9:19-23, 2. Kor. 4:7-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Brāļi, es jūs lūdzu, topiet tādi kā es, jo es esmu kā viens no jums! Jūs man neko jaunu neesat nodarījuši.” (Gal. 4:12)

Rā mēs līdz šim esam redzējuši, Pāvils nemīkstina galatiešiem teiktos vārdus. Tomēr viņa stingrā valoda vienkārši atspoguļo dziļo interesi par paša dibinātās draudzes garīgo labklājību, kādu viņš izjuta. Līdzās izšķirošajiem teoloģiskajiem jautājumiem, kurus Pāvils risina, Vēstule galatiešiem plašākā nozīmē parāda arī to, cik svarīgas ir pareizas doktrīnas. Ja tas, kam mēs ticam, nebūtu svarīgi, ja doktrināra precizitāte nebūtu tik nozīmīga, tad kāpēc Pāvils savā vēstulē bija tik dedzīgs, tik nepiekāpīgs? Patiesība, protams, ir tāda, ka tam, kam mēs ticam, ir ļoti liela nozīme, īpaši evaņģēlija jautājumā.

Gal. 4:12-20 Pāvils turpina savu lekciju, lai gan ar nedaudz mainītu pieeju. Pāvils ir izteicis daudz detalizētu un teoloģiski izsmalcinātu argumentu, lai pārliecinātu galatiešus par viņu kļūdām. Tagad viņš izsaka daudz personīgāku aicinājumu kā draudzes gans. Pretēji viltus mācītājiem, kuriem nav patiesas intereses par galatiešiem, Pāvils atklāj patiesas rūpes, satraukumu, cerību un mīlestību, kas labam ganam piemīt attiecībā uz savu ietiepīgo ganāmpulku. Viņš ne tikai izdarīja teoloģiskas korekcijas, viņš meklēja iespējas kalpot tiem, kurus mīlēja.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 26. augustā.

Pāvila sirds

Izlasi Gal. 4:12-20. Kas šajos pantos ir mudinājis Pāvilu izteikt šo vēsti? _____

Sākotnējā norāde uz bažām, kas smagi gulstas uz Pāvila sirdi, ir viņa personīgais lūgums 12. pantā. Lūgums seko tūlīt pēc Pāvila uzstājības, lai galatieši kļūst „tādi kā es”. Dažos tulkojumos vārda „lūgties” vai „ļoti lūgt” nozīme nav pilnībā izteikta. Šeit grieķu vārds ir „deomai”. Lai gan to var tulkot kā „skubināt” vai „lūgt”, ar šo grieķu vārdu saistās daudz spēcīgāka izmisuma izjūta (skat. 2. Kor. 5:20, 8:4, 10:2). Patiesība Pāvils saka: „Es jūs ļoti lūdzos!”

Pāvils nesatraucas vienkārši par teoloģiskām idejām un doktrināriem uzskatiem. Viņa sirds ir saistīta ar to cilvēku dzīvi, kuri ir nākuši pie Kristus caur viņa kalpošanu. Viņš sevi uzskata par kaut ko vairāk nekā vienkārši draugu, Pāvils taču bija viņu garīgais tēvs, un viņi – Pāvila bērni. Pat vēl vairāk – Pāvils savas bažas par galatiešiem salīdzina ar satraukumu un sāpēm, kādas piedzīvo māte dzemdībās (Gal. 4:19). Pāvils domāja, ka viņa līdzšinējās „pūles” ir bijušas pietiekamas viņu drošai „atbrīvošanai”, dibinot draudzi. Bet tagad, kad galatieši novērsās no patiesības, Pāvils atkal no jauna piedzīvoja šīs „radību sāpes”, lai nodrošinātu viņu labklājību.

Kāds mērķis Pāvilam ir attiecībā uz galatiešiem? Kādu rezultātu viņš grib redzēt no visām šīm „radību sāpēm” viņu labā? Gal. 4:19 _____

Vispirms aprakstījis galatiešus kā dzemdē veidojušos, tagad Pāvils runā par pašiem galatiešiem kā par grūtniecēm. Vārds, kas tulkots kā „izveidoties”, medicīnā tika lietots attiecībā uz embrija attīstību. Ar šo salīdzinājumu Pāvils apraksta, ko nozīmē būt kristietim gan katram personīgi, gan kā draudzei. Būt Kristus sekotājam ir kaut kas vairāk nekā tikai apliecināt ticību. Tas ietver radikālas pārmaiņas, kļūstot līdzīgākiem Kristum. Pāvils „negaidīja dažas nelielas pārmaiņas galatiešos, bet gan tādas pārvērtības, ka, skatoties uz viņiem, būtu redzams Kristus.” (Leons Moriss „Galatieši” (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1996), 142. lpp.)

Kā tu esi redzējis Kristus raksturu atklājamies savā dzīvē? Kādās jomās tev vēl ir jāaug? _____

Izaicinājums atdarināt

Izlasi 1. Kor. 11:1, Fil. 3:17, 2. Tes. 3:7-9 un Ap. d. 26:28, 29. Kā tas, kas šeit ir rakstīts, atspoguļojas Gal. 4:12? Kā mums saprast to, ko Pāvils grib pateikt?

Vairākkārt savās vēstulēs Pāvils iedrošina kristiešus atdarināt viņa uzvedību. Katrā situācijā Pāvils sevi parāda kā autoritatīvu paraugu, kuram ticīgajiem vajadzētu sekot. 2. Tes. 3:7-9 Pāvils piedāvā sevi kā paraugu tam, kā ticīgajiem Tesalonikā vajadzētu strādāt, lai paši sevi uzturētu un nebūtu par nastu citiem. 1. Kor. 11:1 Pāvils aicina korintiešus atdarināt viņu, liekot citu labklājību pirmajā vietā. Vēstulē galatiešiem Pāvila bažas, šķiet, ir atšķirīgas.

Gal. 4:12 Pāvils nelūdz galatiešus atdarināt viņu. Viņš lūdz, lai viņi kļūst tādi kā viņš, – viņš runā nevis par rīcību, bet par būšanu. Kāpēc? Galatiešu problēma nebija neētiska uzvedība vai bezdievīgs dzīvesveids, kā tas bija Korintas draudzē. Problēmas Galatijā sakņojās pašā kristietības būtībā. Tās bija vairāk par cilvēku „būtību”, nevis par „uzvedību”. Pāvils neteica, rīkojieties kā es, bet gan – topiet tādi kā es. Tieši ar šādiem vārdiem sastopamies Ap. d. 26:29 – Pāvila aicinājumā Hērodom Agripam II, kur Pāvils raksta: „Lai Dievs dod, ka agri vai vēl ne vien tu, bet arī visi, kas mani šodien dzird, kļūtu tādi, kāds es esmu, tikai bez šīm važām.” Citiem vārdiem, Pāvils atsaucas uz savu kristieša pieredzi, uz pamatu, kas balstīts vienīgi uz Kristu, uz ticību, kas uzticas tam, ko Kristus viņa labā ir darījis un nevis uz viņa bauslības darbiem. Galatieši vairāk vērtēja savu uzvedību, nevis savu piederību Kristum.

Lai gan Pāvils īpaši nepaskaidro, kā viņš vēlas, lai galatieši kļūst viņam līdzīgi, situācijas konteksts norāda, ka tas nebija vispārējs apgalvojums, kas ietver visus viņa dzīves aspektus un detaļas. Tā kā viņa bažas bija uz bauslību vērstā galatiešu reliģija, Pāvils noteikti domāja par brīnišķīgo mīlestību, prieku, brīvību un pārliecību par glābšanu, ko viņš bija atradis Jēzū Kristū. Kristus pāri stāvošo brīnumu gaismā Pāvils bija iemācījies visu citu uzskatīt par mēsliem (Fil. 3:5-9), un viņš ilgojās, kaut galatieši paši varētu iegūt tādu pašu pieredzi.

Vai tu pazīsti kādu, kas tev ir labs paraugs (izņemot Jēzu)? Ja jā, kādas ir šīs personas īpašības, kuras tu uzskati par pamācošām, un kā tu vari labāk atklāt šīs īpašības arī savā dzīvē? _____

_____

_____

Es tapu tāds kā jūs

Izlasi 1. Kor. 9:19-23. Ko Pāvils pasaka šajos pantos, kas var palīdzēt mums labāk saprast, ko viņš grib pateikt galatiešiem pēc 4:12? (Skat. arī Ap. d. 17:16-34, 1. Kor. 8:8-13, Gal. 2:11-14.)

Gal. 4:12 var likties nedaudz mulsošs pants. Kāpēc galatiešiem būtu jākļūst tādiem, kāds ir Pāvils, ja jau Pāvils ir kļuvis tāds, kādi ir galatieši?

Kā mēs vakardienas tēmā redzējām, Pāvils gribēja, lai viņi kļūst līdzīgi viņam viņa pilnīgajā ticībā un uzticībā tam, ka glābšanai pilnīgi pietiek ar Kristu. Viņa komentārs par tapšanu līdzīgam viņiem bija atgādinājums, kā viņš kā jūds bija kļuvis par pagānu „bez bauslības”, lai varētu aizsniegt pagānus ar evaņģēlija vēsti; kā lielais pagānu misionārs Pāvils bija iemācījies, kā sludināt evaņģēliju gan jūdiem, gan pagāniem. Interesanti, ka saskaņā ar 1. Kor. 9:19-23, lai gan evaņģēlijs palika tas pats, Pāvila metodes mainījās atkarībā no cilvēkiem, kurus viņš centās aizsniegt.

„Pāvils bija pionieris tajā, ko mūsdienās mēs saucam par kontekstualizāciju, vajadzību pasniegt evaņģēliju tādā veidā, kas runā pilnībā to cilvēku kontekstā, kuriem tas ir domāts.” (Timotejs Džordžs „New American Commentary: The Epistle to the Galatians” (Nashville, Tenn.: Broadman&Holman Publishers, 1994), 321. lpp.)

Paša Pāvila komentārs 1. Kor. 9:21 norāda uz viņa uzskatiem, ka pastāv robeža, cik tālu vajadzētu atļauties evaņģēlija kontekstualizāciju. Viņš min, piemēram, ka, ja pastāv brīvība izvēlēties dažādas metodes jūdu un pagānu aizsniegšanā, šī brīvība nedod tiesības dzīvot dzīvesveidu bez bauslības, jo kristieši atrodas „Kristus bauslībā”.

Lai gan kontekstualizācija ne vienmēr ir viegla, „cik tālu vien mēs spējam atdalīt evaņģēlija sirdi no tā kultūras kokona un pielāgot kontekstam Kristus vēsti, neizmainot tā saturu, arī mums vajadzētu kļūt par Pāvila atdarinātājiem” (turpat, 321., 322. lpp.).

Ir viegli iziet uz kompromisu, vai ne? Dažreiz ir tā, jo ilgāk cilvēks ir bijis kristietis, jo vieglāk ienāk kompromiss. Kāpēc tas tā varētu būt? Paskaties godīgi uz sevi. Cik daudz kompromiss ir ielauzies tavā dzīvē un kā tu to attaisno? Kā tu varētu to pagriezt atpakaļ tajās jomās, kur tas ir vajadzīgs?

Toreiz un tagad

Pāvila attiecības ar Galatijas ticīgajiem ne vienmēr bijušas tik vēsas un sa-režģitas, kādas tās kļuva vēlāk. Atspoguļojot laiku, kad viņš Galatijā sludināja evaņģēliju pirmoreiz, Pāvils dedzīgos vārdos izsaka, cik labi tie viņu uzņēmuši. Kas bija noticis?

Kāds notikums bija pamudinājis Pāvilu doties sludināt evaņģēliju uz Galatiju?

Gal. 4:13 _____

Acīmredzot doties uz Galatiju sludināt evaņģēliju nebija Pāvila sākotnējais nodoms. Tomēr slimības dēļ, kas viņam uzbruka ceļā, viņš bija spiests vai nu palikt ilgāk Galatijā, vai arī doties uz Galatiju, lai atveseļotos. Nav zināms, kāda kaite tieši piemeklēja Pāvilu. Daži uzskata, ka tā bija malārija, citi, balsoties uz Pāvila vārdiem, ka galatieši bija labprātīgi izraut sev acis un atdot tās viņam, izsaka domu, ka tā varbūt bija kāda acu slimība. Viņa slimība varēja arī būt saistīta ar „dzelsoni miesā”, ko viņš min 2. Kor. 12:7-9.

Lai arī kāds bija Pāvila ciešanu iemesls, viņš mums atklāj, ka tas bija tik nepatīkams, ka bija kļuvis galatiešiem par pārbaudījumu. Pasaulē, kur slimība bieži tika uzskatīta par dievišķas nelabvēlības zīmi (Jāņa 9:1, 2, Lūk. 13:1-4), Pāvila slimība ātri varēja kļūt galatiešiem par attaisnojumu gan viņa, gan viņa vēsts atmešanā. Bet galatieši uzņēma viņu no visas sirds. Kāpēc? Jo viņu sirdis bija sasildījusi krusta vēsts (Gal. 3:1) un Svētā Gara pārliecinošais iespaids. Kādu iemeslu viņi varētu minēt savas attieksmes maiņai?

*Kāds varētu būt Dieva iemesls Pāvila ciešanām? Kā Pāvils varēja kalpot citiem, cīnoties pats ar savām problēmām? Rom. 8:28, 2. Kor. 4:7-12, 12:7-10.*_____

Lai arī kāda bija Pāvila slimība, tā noteikti bija nopietna un varēja viegli kļūt par iegānu vainot Dievu savās problēmās vai vienkārši pārtraukt sludināt evaņģēliju. Pāvils tā nedarīja. Tā vietā, lai izmantotu savu stāvokli savā labā, Pāvils izmantoja izdevību, lai vairāk paļautos uz Dieva žēlastību. „Laiku pa laikam Dievs ir izmantojis dzīves likstas – slimības, vajāšanas, nabadzību, pat dabas katastrofas un negaidītas traģēdijas – kā iespēju parādīt Savu žēlastību un kā līdzekli, lai nestu uz priekšu evaņģēliju.” (Timotejs Džordžs „Vēstule galatiešiem”, 323., 324. lpp.)

*Kā tu vari iemācīties grūtībās un pārbaudījumos vairāk paļauties uz Kungu? (Kādas izvēles iespējas tev vēl pastāv?)*_____

Sacīt patiesību

Izlasi Gal. 4:16. Ko spēcīgu Pāvils šeit pasaka? Vai tu esi piedzīvojis kaut ko līdzīgu? (Skat. arī Jāņa 3:19, Mat. 26:64, 65; Jer. 36:17-23.) _____

Izteicienam „sacīt patiesību” bieži vien ir negatīvas blakus nozīmes, īpaši mūsu laikmetā, kad tas var tikt uzskatīts par smagu sišanu, nespēju savaldīties, „netaupi ienaidnieku” taktiku, izstāstot kādam patiesību, lai arī cik nepatīkama vai nevēlama tā varētu būt. Ja nebūtu Pāvila komentāru Gal. 4:12-20 un vēl dažu citu, kas izkaisīti visā vēstulē (Gal. 6:9, 10), kāds varētu kļūdaini secināt, ka Pāvila interese par evaņģēlija patiesību stāv pāri jebkādai mīlestības izpausmei. Tomēr, kā mēs redzējam, lai gan Pāvils bija nobažījies par galatiešiem, kas zina „evaņģēlija patiesību” (skat. Gal. 2:5, 14), šis bažas radās tāpēc, ka viņš mīlēja šos cilvēkus. Kurš gan nav piedzīvojis, cik sāpīgi var būt izteikt rājienu vai neatšķaidītu patiesību tiešos vārdos kādam, kas to nevēlas dzirdēt? Mēs to darām, jo rūpējamies par šo cilvēku, nevis vēlamies viņam radīt sāpes, lai gan reizēm mūsu vārdu tūlītējais iespaids ir sāpes vai pat dusmas un aizvainojums pret mums. Un tomēr mēs to darām, jo šai personai ir nepieciešams to dzirdēt, lai arī cik ļoti viņa to negribētu.

Ko Pāvils Gal. 4:17-20 saka par tiem, kas ir viņa pretinieki? Ko bez viņu teoloģijas viņš vēl izaicina? _____

Pretēji Pāvila evaņģēlija atklātībai, ar ko viņš riskēja izsaukt galatiešu dusmas, viņa pretinieki aktīvi centās pielabināties galatiešiem, taču nevis mīlestības dēļ, bet savu savtīgo motīvu dēļ. Precīzi nav skaidrs, ko Pāvils domāja, sakot, ka viņa pretinieki „grib šķirt no mums”, lai gan tas, iespējams, attiecas uz mēģinājumiem atņemt evaņģēlija privilēģijas, kamēr nav izdarīta apgraižšana.

Padomā par kādu gadījumu, kad tavi vārdi, lai arī cik tie bija uzticami un vajadzīgi, izsauca kāda cilvēka dusmas pret tevi. Ko tu iemācījies no šīs pieredzes, kas tev var palīdzēt nākamreiz, kad vajadzēs darīt kaut ko līdzīgu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Galatijas draudzēs evaņģēlija vēsti bija aizstājuši atklāti, nemaskēti maldi. Novecojušās jūdaisma ceremonijas bija stājušās Kristus, patiesā ticības pamata, vietā. Apustulis redzēja, ka Galatijas ticīgo glābšanai no draudošajiem iespaidiem bija nepieciešami visizšķirošākie pasākumi, visasākie brīdinājumi.

Prast savu darbu piemērot to stāvoklim, kuriem cenšamies palīdzēt, ir ļoti svarīga mācība, kas jāapgūst ikvienam Kristus kalpam. Maigums, pacietība, noteiktība un stingrība var dot vienādi labus rezultātus, bet tikai pareizi jāizšķir, kā tieši katrā atsevišķā gadījumā rīkoties. Pareiza izturēšanās pret dažādi domājošajiem cilvēkiem atšķirīgos apstākļos un stāvokļos ir darbs, kas prasa gudrību un Dieva Gara apgaismotu un svētotu spriedumu. [..]

Tos, kas reiz savā dzīvē bija iepazīnušies ar Dieva spēku, Pāvils aicināja atgriezties pie pirmās mīlestības uz evaņģēlija patiesību. Ar neapgāžamiem argumentiem viņš tos pārliecināja par priekšrocību kļūt brīviem vīriem un sievietēm Kristū, kura salīdzinošā žēlastība visus, kas Viņam pilnīgi nododas, ietērpj dievišķās taisnības drēbēs. Viņš norādīja, ka katrai dvēselei, kas vēlas tikt izglābta, vajadzīgi patiesi, personīgi piedzīvojumi ar Dievu.

Apustuļa nopietnais, sirsnīgais lūgums nepalika bez ievēribas. Svētais Gars darbojās ar varenu spēku, un daudzi, kuru kājas bija noklīdušas uz svešām takām, atgriezās savā iepriekšējā evaņģēliskajā ticībā. No šī brīža viņi nesatricināmi sargāja savu Kristus dāvāto brīvību.” (E.Vaita „Apustuļu darbi”, 385., 386., 388. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie ciešanu jautājuma un kā Dievs tās var izmantot. Kā tikt galā ar situācijām, kad liekas, ka no ciešanām nenāks nekas labs?

2. Pārdomājiet domu par Kristu, kas veidojas mūsos. Ko tas praktiski nozīmē? Kā mēs varam zināt, ka tas mūsos notiek? Kā mēs varam nekrist mazdūšībā, ja tas nenotiek tik ātri, cik, pēc mūsu domām, vajadzētu notikt?

KOPSAVILKUMS:

Pieminējis veselu rindu detalizētu un teoloģiski izsmalcinātu argumentu, tagad Pāvils izsaka personīgāku un emocionālāku aicinājumu galatiešiem. Viņš lūdz viņus ieklausīties padomā, atgādinot pozitīvās attiecības, kādas viņiem reiz bija, kā arī bažas un patieso mīlestību, ko viņš izjūt pret viņiem kā garīgais tēvs.